

Maria

Cristiana

Tudose

Eu sunt.
femeie

//bestseller

Editor: Ion Bargan
Redactor: Lucia Țurcanu
Foto copertă: Geta Bagheta
Design copertă: Ina Moroșanu
Tehnoredactare: Ina Moroșanu

© Maria Cristiana Tudose
© Editura Bestseller

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții

Tudose, Maria Cristiana.

Eu sunt femeie / Maria Cristiana Tudose;
cop.: Geta Bagheta, Ina Moroșanu. – Ch.: Editura Bestseller, 2016
(Tipogr. “Bons Offices”). – 258 p.

ISBN 978-9975-3143-5-0.

821.135.1(478)-31
T 91

dedicată cititoarelor și familiei mele

Florența, Italia, 2010

MARIA

Nu reușeam să respir. Am avut încredere în acel om, am parcurs atâția kilometri, și acum, după ce am înfruntat nenumărate obstacole, pierdeam totul. N-am crescut cu basme: am crescut privind și învățând din trăirile altora. Deși n-am crezut vreodată că dragostea este pentru totdeauna, acest om m-a făcut să iubesc. Pentru prima oară, cu adevărat. Am crezut că povestea mea se poate transforma într-un basm. Acum am glasul răgușit, abia îmi potolesc lacrimile și inima-mi este frântă. Nu a avut curajul să-mi spună că s-a terminat. M-a făcut să pierd orice speranță, să nu mai cred în el, în povestea noastră și în viitorul pe care mi-l doream alături de el. Într-o fracțiune de secundă am realizat că nu mai puteam merge înainte, că obosisem: trăgeam după mine un bărbat care nu-și dorea nimic mai mult, care încetase să mai lupte pentru mine. Acel om îmi spunea că mă iubește. Cuvintele lui

mă faceau să mă simt mai puternică: mă simțeam în siguranță și asta era suficient. Mă simțeam iubită: în mintea mea acel *te iubesc* era eternitatea însăși. Acum rămăsesem numai cu vorbele. Îl mai iubeam, probabil aș fi luptat fără încetare, dar nu poți cerși dragostea unui om. Nu poți bate pasul pe loc, mulțumindu-te cu promisiuni deșarte, iluzii și minciuni.

— Ești sigură? Asta vrei cu adevărat?

— Da, mai bine ne oprim. Am obosit!

— Ziceai că mă iubești. Îmi spune decis.

— Da, te iubesc. Eu simt dragostea, tu ÎNSĂ rostești cuvinte fără rost.

— Eu am făcut multe pentru tine.

— Amândoi am făcut. Nu mai pot să aștept ca tu să treci de la cuvinte la fapte, să-ți amintești că sunt și eu lângă tine în miez de noapte, să mă mângâi, să-ți amintești că ar trebui să fiu prioritatea ta. Tu ai prea multe scuze iar eu nu mai pot lupta pentru doi. Sunt femeie. Merit mai mult. Merit iubire și știu că pot iubi un bărbat din tot sufletul. Mi-am pus fericirea în mâinile tale și am greșit.

Când o femeie iubește, o face în adevăratul sens al cuvântului. Oferă tot ce are mai frumos, mai special și mai minunat. Așa am făcut și eu. Am dat tot ce aveam mai frumos în mine, fără să pretind ceva în schimb. Mă hrăneam cu promisiuni: în povestea noastră, El era regizorul, iar eu eram actrița. Eram

fericită atunci când îl priveam, mă bucuram pentru bucuria lui, aș fi mers până la capătul lumii pentru el și, într-adevăr, oriunde se afla el, fugeam și eu într-acolo. N-ascultam de nimeni, îmi ascultam sufletul. Am investit timp și sentimente în acest om, iar acum rămân doar amintirile.

Îmi cucerise mintea, sufletul și corpul. Parcă eram un întreg. Credeam că acel om ar fi făcut orice pentru mine. Eram fericită pentru că aveam un bărbat care îmi spunea că mă iubește, că mă va susține la greu și aveam toată încrederea că îmi va înțelege alegerile. Într-o zi, m-a surprins în fața calculatorului, scriind:

— Ceea ce faci tu este o pierdere de timp! Cine are să-ți citească toate aceste nimicuri? Mi-a spus răstit, arătând către monitor ca și cum ceea ce eu făceam înseamna nimic. El nu știa că scrisul mă vindeca, parcă cuvintele ștergeau durerea.

— Dar mă face să uit, să mă relaxez și să văd partea bună a lucrurilor... I-am spus, privindu-l sperând că voi încerca să-l conving.

— Prostii!

Femei, bărbați, cu toții privim în urmă și ne întrebăm de ce am pierdut timpul lângă o persoană care n-a știut să ne aprecieze, care n-a avut încredere în noi și în loc să ne susțină, a preferat să spulbere vise?

L-am privit și am realizat că acel om uitase cine este: ochii unui om nu mint. Buzele îți pot spune ceea ce vrei să auzi, dar ochii te dau de gol: omul care te iubește cu adevărat întotdeauna te va privi cu drag și admirație. Nu mai credea în mine, nu mă mai respecta.

Privindu-l în ochi, m-am pierdut într-o lume care nu-mi mai aparținea. Mă mințeam pe mine. Credeam că luptăm împreună, deși luptam doar eu. Consideram că suntem fericiți, deși eram doi străini. Renunșasem la multe pentru acel om: deși eram tânără, evitam ieșirile cu prietenii. Gelozie, bănuieli sau alte gânduri negre erau dușmani de evitat. Renunșasem la demnitate.

— Este mai bine să punem punct! i-am spus, sperând ca el să-mi spună nu.

— Adio!

Și acum? M-am întors către fereastră și am stat două ore privind în gol. Sufeream cu adevărat. O durere îngrozitoare, ca și cum cineva m-ar fi lovit fără pic de milă. Apoi o senzație de libertate. *Sunt liberă. Pot face ceea ce-mi doresc, mă pot ocupa de ceea ce-mi place, pot ieși cu prietenele mele fără să-mi fac griji de ceea ce va spune și de discuțiile care ar putea urma.* Pe cerul întunecat, apăruse soarele. Deși sufeream, eram liberă. *Eu sunt femeie!* Eu merit să fiu iubită, răsfățată și ascultată. Eu am o voce, o poveste de

spus. *Nu voi mai depinde de un bărbat.* Nu-mi voi lăsa fericirea în mâinile oricărui bărbat. Voi învăța să fiu bine, chiar dacă sunt singură, să mă apăr de greutățile lumii, să descopăr frumusețile vieții. Iubindu-mă din nou, voi putea iubi la rândul-mi.

Trebuia să-mi organizez viața, să-mi formulez noi obiective și să caut motive pentru a fi fericită. Am șters numărul lui din telefon după câteva săptămâni petrecute privind acea combinație de cifre: de câte ori le-am format plângând? De câte ori m-am rugat de un om care mi-a făcut prea mult rău? Mă agățasem de el ca și cum era singura speranță la o viață fericită.

După câteva luni, m-am surprins privind în oglindă. Chipul obosit din primele zile parcă își revenise, cearcănele dispăruseră, dar restul era îngrozitor. *Femeie, ai o viață înainte.* Timpul părea că s-a oprit. Deși decizia de a încheia acea relație îmi aparținea, am plâns mult, având păreri de rău și dorindu-mi să mă întorc la el. Nu știu cum am reușit, dar n-am făcut-o, și acum, ca orice femeie, mă mândresc cu asta și mă consider binecuvântată pentru că am scăpat dintr-o capcană.

Un bărbat adevărat cucerește inima unei femei zâmbind, oferindu-i motive pentru a fi fericită.

Un bărbat iubește cu adevărat când reușește să-și deschidă sufletul în fața jumătății sale, când

se eliberează de complexe și se poartă firesc. El iubește cu adevărat atunci când o caută, când timpul petrecut cu ea pare să nu-i fie suficient.

Bărbații știu să iubească. Când un bărbat iubește, lasă toate armele jos. Fără să vrea, devine vulnerabil, dar asta nu-l neliniștește: pentru fericirea ei ar face orice.

Un domn adevărat merită o doamnă adevărată. Un bărbat îndrăgostit merită o iubire sinceră. Dar câteodată îți mai iese în cale și câte un mincinos, egoist și imatur. Din păcate realizezi prea târziu, atunci când rănilor au fost deschise și au fost vărsate prea multe lacrimi, iar sufletul ți-a fost făcut din nou cioburi.

Când iubești o femeie nu înseamnă că te înjosești ca bărbat. Când respecti o femeie nu înseamnă că ești un bărbat slab. Un bărbat adevărat știe când femeia pe care o iubește are nevoie de o îmbrățișare, când o poate surprinde cu o floare, când trebuie să o caute, cum să o sărute, cum să o facă fericită. Un bărbat adevărat nu se teme de părerile celorlalți, oferă siguranță iubitei sale printr-o simplă privire. Problema este că noi, femeile, întâlnim bărbații potriviți la momentul nepotrivit. Majoritatea dintre noi îi întâlnesc după o decepție îngrozitoare, după ce un bădăran ne-a călcat sufletul în picioare. Există riscul să-i întâlnim atunci când ne ocupăm de

visele noastre, de carieră sau pur și simplu alegem un moment de respiro pentru a ne bucura de viață, prieteni și ceea ce avem.

Știi momentul acela în care simți că ești mai bine, că ce a fost mai rău a trecut și ești pregătită pentru un nou început? Atunci sigur se va întâmpla ceva. Dacă fostul încă nu a dat un semn, sigur o va face în acel moment.

Ding-ding. Ecranul telefonului se luminează. O combinație de cifre mă face să tresar. Cunoșteam acel număr, cunoșteam povestea și ceea ce mă durea era că după atâta timp, după lacrimi și ore petrecute așteptând să i se facă dor de mine și să se întoarcă, plângeam ca fraiera pentru un bărbat care îmi scrisese doar pentru a-mi reproșa.

— M-ai făcut să pierd timp. Dacă știam, nu stăteam după tine. Puteai spune de la bun început. Ți-ai bătut joc. Ești o dezamăgire.

Mă așteptam ca iubirea să doară, dar nu atât de mult! Am izbucnit în lacrimi. Mă simțeam strivită. Dăruisem totul și s-a adeverit a fi o pierdere de timp. Doar pentru că nu mai puteam accepta să fiu folosită și mințită, relația pentru care luptasem devenise un motiv de reproș. Nu-mi puteam ierta faptul că am sperat: am sperat că el se va întoarce. Am șters mesajul, m-am privit în oglindă și mi-am zis: *Eu sunt femeie! Nu voi mai depinde de iubirea și*

sentimentele unui bărbat. Îmi voi clădi propria lume.

Totul depinde de mine. M-am îmbrăcat, am urcat în mașină, am făcut muzica tare: melodia noastră. Cât ghinion poți avea în asemenea momente?! Am schimbat CD-ul. Eram pregătită: aveam o viață înainte, voință și nevoie de iubire.

Ploiești, România, 2015

ELENA

Zbor printre nori, deși sufletul meu este atât de greu. Respir obosită. Pleoapele mi se dezlipesc: din avion poți vedea întreaga lume. Te simți departe de toți și de toate. Privesc în jur. Băiatul de alături citește un roman. Copii plângând. Oameni ronțăind chipsuri de zor. Câteva stewardese trec pe coridorul îngust. Pentru ele este o simplă zi de muncă. Pentru mine, o escapadă, un prilej să uit de toate. În viață nu este bine să fugi de responsabilități și griji, uneori însă, din când în când, trebuie să iei o pauză. Cât vrei tu de lungă. Mi-aș fi dorit să pot lăsa telefonul deconectat nu doar pentru câteva ore, ci pentru următoarele săptămâni. Sau, de ce nu, pentru următoarele luni.

Este ciudat, când mă întorc în România mă simt acasă câteva clipe, apoi parcă mă aflu într-o lume necunoscută. Chipuri obosite, oameni agitați, grabă și blocuri cenușii. Oare pot spune că m-am întors

acasă? N-am uitat cine sunt și de unde vin: educația și optimismul, mândria că sunt româncă le port cu mine oriunde aș merge. Dar sunt momente în care mă simt mică într-o lume mult prea mare. Am vise mărețe, mulți spun că-mi doresc prea multe. Dar tind să cred că orice se poate, atâta timp cât îți doarești ceva cu adevărat.

În drum spre țară, trecem prin fața blocului în care am crescut: mi se pare totul neschimbat. Singura schimbată sunt eu. Al patrulea etaj, apartamentul în care am crescut, locul în care am învățat să scriu și să citesc, camera în care îmi plăcea să-mi petrec după-amiezile, așteptând-o pe mama sau pe sora mea. Postere cu Eminem, O-Zone, A.S.I.A. sau Akcent. Închid ochii pentru o clipă: deși anii par să zboare, încă îmi mai amintesc ziua în care am plecat. Am privit către blocul meu, am lăsat în urmă orașul, familia, prietenii și am început o nouă viață. Vine un moment în care te întrebi: oare când te vei opri? Când vei înceta să lupți și te vei putea așeza într-un fotoliu spunând: am făcut tot ce-mi stătea în puteri! Acum mă bucur de ceea ce am clădit!

Pe drum ne bucurăm de peisaj, de câmpurile pline cu rapiță, de căsuțele colorate și bondoace ce apar înșirate la marginea drumului: da, aveam nevoie de o vacanță. Este bine să faci câte o pauză din când în când și deseori trebuie să-ți amintești cine ești

— pentru a merge mai departe. Italia este frumoasă, dar România rămâne locul meu preferat: cunosc acest drum pe de rost. Când mă plictiseam, priveam pomii de pe marginea drumului, îi număram și îmi imaginam că joc șotronul cu umbra lor. Priveam câmpiile, mă minunam de oi și de cățeii blănoși. Ciobanii se plimbau greoi, câteodată întâlneai câte o bicicletă ce ducea un bătrân și o sapă și din mașină puteai observa viața de zi cu zi. Îmi plimb palma prin aer, desenând un soi de undă paralelă cu cerul. Un lan de rapiță parcă ne invită să ne aruncăm în inima Bărăganului, locul în care am copilărit.

— Mărie, unde suntem noi? mă întreba mereu străbunica Elena, amuzată.

— În Bădăran! îi răspundeam eu mândră.

— Nuuuu, se spune Bărăgan! Și râdea. Acel zâmbet, în zilele petrecute la țară, departe de părinți, îmi aducea aminte de mama. Lângă străbunica mă simțeam în siguranță, pentru că privirea din ochii ei îmi era cunoscută, semăna cu privirea mamei mele.

Am plecat din România de peste zece ani. Au zburat. Toți. Recunosc, mi-a fost greu la început. Departe de locul pe care cândva îl numeam casă, am învățat să mă descurc și să prețuiesc tot ce primesc și am primit de la viață. Copil fiind, lucrurile au decurs mai lin: mă minunam de oameni noi, de obiceiuri care mie mi se păreau ciudate, iar limba nouă mi se

părea o melodie specială, deși era greu să o descifrez.

Întorc privirea către mama și realizez cât sunt de norocoasă. Eu o am pe ea, ea mă are pe mine. Restul ce mai contează? Când s-a născut sora mea, am simțit că sunt cel mai fericit copil. Niciodată n-am simțit lipsa unui umăr care să mă susțină, niciodată n-am fost invidioasă pe oamenii din jurul meu pentru că am fost crescută frumos și cu multă dragoste. Privind-o pe mama, realizez cât este de importantă pentru mine: soarele îi luminează părul ondulat, de culoarea frunzelor de toamnă. Ochiul îi sunt căprui: te dau peste cap cu bunătatea pe care o transmit. Mama întotdeauna a avut o privire blândă și m-a învățat să iubesc oamenii din jurul meu, să nu-i rănesc și să încerc întotdeauna să-i ajut, chiar dacă risc să sufăr.

Mama îți cunoaște toate secretele, slăbiciunile și calitățile. Nu poți ascunde tristețea în fața ei, pentru că va înțelege că sufletul îți este rănit. Ea știe mai bine decât tine ce te face fericită cu adevărat. De multe ori m-am mințit, crezând că sunt fericită și împlinită lângă omul pe care credeam că-l voi iubi pentru totdeauna. Ea știa că mă mint, a știut de la început până în momentul în care am decis să plec dintr-o relație în care nu-mi găseam locul. Nu era vina lui: el se mulțumea cu puțin, iar pentru mine acel puțin devenise monotonie și înstrăinare.

Când cineva ne vede împreună, ne consideră ori surori, ori verișoare. Deși a trecut prin nenumărate greutăți, tot ce este frumos în mine îi datorez mamei mele. Este omul care mă face să zâmbesc atunci când lumea se năruie asupra mea: femeie cu suflet plătând. Mama mea este și a fost o femeie puternică. Niciodată nu s-a lăudat prea mult, a încercat să se ridice atunci când a fost aruncată la pământ. Și a reușit. Da, așa am vrut să fiu și eu. O iubire m-a aruncat la pământ și este mult prea greu să mă ridic. Dar voi reuși: sunt suflet de femeie luptătoare. Îmi privesc chipul în oglinda mașinii: doi ochi rotunzi, este tot ce a rămas dintr-un copil ce astăzi este femeie. Nu știu când au zburat anii, știu doar că viața te maturizează și fără să-ți dai seama, ajungi să faci diferența între lucrurile importante și banale. Ajungi să nu-ți mai încarci sufletul cu oameni care nu te merită. Greșești, înveți și continui.

— Gata, uite! Văd pomii ce duc către sat! Am ajuns! Ce bine! Înainte de a intra pe strada principală ce duce către Principesa Elena, ne oprim și decid să conduc. Simt toți anii care au trecut.

Satul străbunicii Elena dispune de o intrare triumfală, pe care întotdeauna am considerat-o regală. Am făcut stânga și am intrat pe drumul pe care mi-l aminteam împodobit cu pomi verzi, înalți,

ce priveau către cer demni și frumoși. Doamne, deși anii zboară, anumite locuri, chipuri sau momente nu le poți uita. Mai ales atunci când ai înfruntat prea multe dezamăgiri și clipe grele: te întorci la oamenii simpli, cei care ți-au fost întotdeauna alături, fără a face prea mult zgomot, te-au aplaudat în liniște și s-au bucurat pentru reușitele tale. Am văzut locuri istorice, vizitate de turiști. În timp ce mergeam la cursuri, mă plimbam pe străzile strâmte ale Florenței, mă minunam de frumusețea Domului, de balcoanele colorate, de zâmbetele oamenilor. Am vizitat capitala, Roma, locuri importante care au lăsat o urmă printre oameni. Am cunoscut viața din Germania, unde totul este perfect și oamenii zâmbesc rar, dar cu finețe. Nicăieri însă nu m-am simțit ca aici. În România. Acasă. La țară. Aici aveam voie: puteam să fiu din nou copil. La un moment dat în viață ai voie să te întorci de unde ai plecat, la oamenii autentici, la cei care și-au văzut de viață, care se vor bucura pentru tine și te vor proteja la bine și la greu. Străbunica. Străbunicul. Eram din nou copil. Timp de câteva zile urma să las totul în urmă și să fiu din nou copil. Puteam să mă tem de tunete, să mănânc bunătăți din grădină, să mă trezească porumbeii, să mă ascund pur și simplu de oameni. Câteodată este mai bine așa.

Mi-a spus mama într-o dimineață:

„Tu ai nevoie de un bărbat răbdător, care să te iubească cu adevărat. Evită oamenii fără un țel în viață, evită bărbații care promit prea multe deși faptele lor lasă de dorit. Tu poți și vei face totul singură, iar asta sperie pe oricine. Doar bărbatul potrivit va rămâne, te va susține și îți va dărui liniștea de care ai nevoie. Draga mea, tu ești o furtună și puțini bărbați știu cum să te calmeze”.

Florența, Italia, 2006

MARIA

Femeie, nu uita că ești minunată! Înainte de a te lăsa iubită, învață să-ți iubești defectele, să-ți pui în valoare calitățile și învață să fii fericită chiar și atunci când ești singură. Nu te mulțumi cu o relație în care nu crezi doar pentru că te temi de singurătate. Eu am greșit. Am iubit și am povestit mai întâi despre defectele mele, n-am crezut în mine și am renunțat la tot ce-mi plăcea de dragul iubirii. Dar ce-nseamnă cuvântul iubire? Durere și lacrimi?

L-am cunoscut pe Vlad într-un moment în care mă simțeam a nimănu. M-am așezat în fața unui PC și am crezut că o tastatură și o cană de cafea mă va face să mă simt mai bine. Așa a fost. Timp de câțiva ani. Pe mIRC, acolo unde l-am cunoscut, parcă te aflai într-o lume paralelă: fiecare om se ascundea în spatele unui *nickname*, ales cu superficialitate. Nu se vedea chipul, nu vorbeai cu o persoană pentru că-i vedeai chipul, pur și simplu

dintr-o combinație de litere înțelegeai dacă poți sta sau nu de vorbă. Recunosc, la început, această lume virtuală m-a dat peste cap. Nu era pentru mine dar în același timp mă ajuta să ascund anumite complexe pe care nu reușeam să le vindec. Nu-mi iubeam corpul. Nu-mi plăcea aspectul fizic și acel loc virtual era modul cel mai potrivit să-mi fac prietenii noi fără a-mi afișa chipul de care mă rușinam. Corpul meu, în imaginația altora, era perfect. Fiecare om cu care discutam mă imagina într-un mod diferit, iar pentru mine era mai bine așa: ei nu puteau afla cum arătam eu în realitate.

Începusem să mă plictisesc de acea lume virtuală. Da, vorbeam cu băieți fel de fel. Dar nimeni nu-mi ajungea la suflet. Când l-am cunoscut pe Vlad, al cărui chip l-am descoperit după multe luni, sentimentele mele au fost date peste cap. Începusem să vorbim foarte des: erau zile în care așteptam cu computerul deschis să se conecteze și el. Erau nopți pe care le pierdeam stând de vorbă cu el, știind că a doua zi voi fi extrem de obosită. Nu-mi păsa. Aveam acei fluturi în stomac ce nu mă lăseau să dorm, să mănânc, să realizez că acea lume era un univers paralel și viața adevărată există afară, departe de ceea ce devenise singurul mod de a ajunge aproape de omul care se transformase, în scurt timp, într-un magnet pentru mine.

De pe mIRC, ne-am ascuns pe un alt program de mesaje și acela a fost locul nostru: spre deosebire de ceilalți, noi nu ne întâlneam prin parcuri sau la o cafea. Prima noastră întâlnire nu a fost într-un parc, la o înghețată sau într-un restaurant, la un suc. Nu. A fost diferit. A fost greu de trăit. Un gust dulce-acrișor. Dar pentru mine totul părea perfect.

Reușisem să fac rost de *webcam*, voiam ca „prima întâlnire” să fie perfectă. Nu eram împreună. El știa că suntem prieteni, amici, dar pentru mine lucrurile nu erau așa. Mi-l imaginam atunci când învățam, când stăteam de vorbă cu prietenele mele, dar mai ales îmi doream să-i văd chipul în miez de noapte. Mi-l imaginam brunet, cu ochi întunecați și piele albă. Urma să ne vedem, iar eu știam că în suflet îmi ardea o flacără ușor de citit în ochii mei: după atâtea nopți petrecute vorbind cu Vlad, credeam că îl pot cuceri. Credeam că acel om va înțelege cine sunt cu adevărat, în ciuda defectelor mele. Așa a început povestea noastră.

Am ales o bluză drăguță și colorată. Nu mă machiam mult și am preferat să rămân așa: voiam să-nțelegă că nu a fost nimic pregătit sau organizat din timp. Minciună. Petrecusem seara precedentă în fața oglinzii. Ce să-i spun? Oare va fi dezamăgit de ceea ce va vedea? Oare se va schimba ceva în raportul nostru? Îi spuseseam că-mi place. Fiind mai

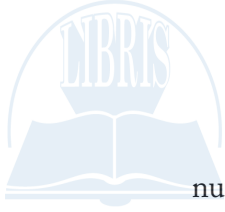
mare decât mine, am decis să risc și să-i spun ceea ce înțelesese și singur: îmi plăcea Vlad, deși nu-i văzusem chipul. Îmi plăcea cum gândea, faptul că era solitar, față de băieții pe care îi cunoscusem, și mai ales adoram caracterul lui potolit și cumpătat. În visul meu, eu eram furtuna, iar el era soarele ce încălzea pământul lovit de furtuni și fulgere. El aducea liniște în viața mea: mă făcea să mă simt frumoasă, inteligentă și importantă.

— Bună! am spus încercând să par relaxată.

— Bună! mi-a răspuns cu un glas decis.

— În sfârșit, reușim să ne vedem! Eram atât de curioasă... să-ți văd chipul.

N-a fost ușor să-l conving în ceea ce privește întâlnirea noastră virtuală: Vlad nu voia să se arate, iar eu începeam să am multe dubii. Pierdeam ore în șir așteptându-l și încercând să-i explic că a sosit momentul să-i văd chipul. Deși inițial eram concentrată pe ceea ce va crede el despre mine, la un moment dat am realizat că s-ar putea întâmpla ca eu să fiu cea dezamăgită. Într-adevăr, îmi trimisese niște poze, dar era extrem de greu să-i observ atent trăsăturile. Zâmbea puțin și asta mă făcea să-mi doresc un singur lucru: să fiu eu motivul lui de fericire. Să-i ofer puțin din entuziasmul meu, din energia și bucuria mea. Eu iubeam sufletul lui, iar aspectul fizic nici nu se punea în discuție. Mie

nu-mi păsa. Eu îl voiam pentru mine. Mă simțeam curajoasă, aș fi luptat pentru acel sentiment pe care eu îl consideram important. Mă hrăneam cu câteva rânduri scrise și nu mă interesa unde se afla: în fiecare seară, la ora stabilită, el era acolo pentru a mă asculta, iar eu simțeam că el simte ceva.

— Maria, eu sunt aici dacă ai nevoie, dar... pentru mine este vorba doar de prietenie, nimic mai mult. Hai să protejăm această prietenie! Să stai cu mine... nu ți-ar face bine!

Liniște. Ce ascundea omul ăsta? Credeam că-l cunosc, dar acum parcă tot ce-mi imaginasem, ce consideram o certitudine se sfărâma sub ochii mei, iar eu nu puteam face nimic.

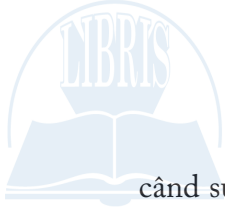
Prințesa Elena, România, 2015

ELENA

Am încetinit pentru a savura cât mai mult acel moment: căsuțe mici, dar frumos aranjate, pe stradă – copii și adulți de muncă, chipuri istovite, dar demne, biciclete îndreptându-se grăbit către brutărie sau micul magazin de la colț. Am numărat străzile, așa cum o făceam de obicei. Pe colț, grădinița mamei mele. Aici. Aceasta este strada bunicii.

Am luat-o la stânga atent, știind că drumul pe acolo este greu de străbătut. Am parcurs acei metri încet, învăluită într-o lume magică, într-un trecut țesut cu fire aurii. Aș vrea să pot da timpul înapoi. Să fiu din nou copil. Să nu am griji, să nu-mi pese de ce spun ceilalți, să iubesc cât pot de mult fără a mă gândi la dezamăgiri, să nu am responsabilități și singura mea grijă să fie cum să mă bucur mai bine de viață.

Dacă am prețui viața de când suntem mici, câte clipe am aprecia mai mult! Din păcate, atunci

când suntem suflete plătând, ne dorim să creștem cât mai curând: ne pripim, din graba de a savura toate momentele vieții, și uităm că acest voiaj la un moment dat se va sfârși. Fiecare moment ar trebui trăit cu maximă intensitate. Până și clipele grele ne pot învăța ceva.

Străbunica Elena întotdeauna a fost o femeie cu credință în Dumnezeu. Ca majoritatea femeilor de la țară, își petrecea fiecare Duminică la slujbă, rugându-se pentru copii, nepoți și strănepoți. Îmi amintesc acele dimineți în care mă pregătea de zor, mă îmbrăca cu haine frumoase și împreună plecam la drum. Pe unde eu treceam acum cu mașina, cu mulți ani în urmă se plimbau două generații:

— Străbunica, ce este dragostea?

— Ce întrebarea mai este și asta? mi-a răspuns uimită.

— Tu îl iubești pe străbunicul?

— Da, sigur.

— Și cum știi?

— Păi, mă gândesc cum să fac să-i fie bine. Îi pregătesc de mâncare, îi spăl rufele, îl ajut la greu și mă rog pentru el.

— Te rogi pentru el?

— Da, mă rog pentru el. Atunci când ții la un om, trebuie să-i vrei binele. Nu-l poți răni și îți dorești să-l poți proteja oriunde te-ai afla. Din acest

— motiv mă rog pentru străbunicul, ca Dumnezeu să-l poată proteja.

— Străbunica...?

— Da?

— Atunci să te rogi și pentru mine, când voi pleca la școală și nu voi mai fi lângă tine.

Cu pielea de găină, în timp ce mama vorbea la telefon anunțând sosirea noastră, eu zburam în timp: pietrele pe jos, gardurile colorate, căsuțele îngrijite, florile, pomii pe marginea străzii. Timpul se opriese în loc. Amintirile parcă se aruncau asupra mea ca niște săgeți: atâtea amintiri. Ce bine era atunci, când mă plimbam cu străbunicul, mergeam pe bicicletă la brutărie și admiram acea viață simplă, autentică și făcută din muncă și lucruri mărunte.

După ce pedalam la bicicleta veche, cu o șa mult prea înaltă și pedale călcate în picioare de timp, ajunsă în fața brutăriei, știam că străbunicul va cumpăra o pâine în plus, pentru mine.

— Vrei un colț de pâine? Să ai spor la mers către casă! mi-a spus străbunicul, privindu-mă cu ochi blânzi și curioși. Întotdeauna avea o sclipire în privire, în ochii lui puteai citi povestea unui tânăr cu chef de viață, om curios și cult, deși locuia într-un sat întotdeauna căuta să fie informat.

— Da! Cât este de bună! i-am răspuns cu mare

bucurie. Știa întotdeauna ce-mi place și încerca să-mi ofere tot ce-mi doream.

Încă o stradă și am ajuns. Număram străzile până la poarta bunicii. Ca și atunci când mă întorceam de la brutărie, cu străbunicul. El știa că nu mă voi sătura cu un colț de pâine. O pâine rotundă, abia scoasă de la cuptor, proaspătă și caldă, de abia reușeam să o țin în palme. Nu mă interesa. Chiar dacă atunci când mă duceam la bunici, care locuiau în oraș, primeam cele mai bune dulciuri și nenumărate bunătăți, la străbunici mă simțeam cel mai bine, atât eu, cât și sora mea.

Anii au trecut, brutăria s-a închis și străbunicul Ion nu mai este. Când am aflat, am simțit că nu sunt pregătită pentru așa ceva. Cum îi voi spune mamei mele că nu mai este printre noi? Copilăria mea, acel parfum, momentele petrecute spunând glume și jucând cărți. Cât s-a chinuit să mă învețe șah, să fiu în rând cu nepoții săi. N-a reușit, dar a încercat. În sufletul lui, știa că eu sunt prea nerăbdătoare, nu pot aștepta mișcările altora: sunt instinctivă, întotdeauna vreau să surprind și să fac prima mișcare.

— Tu-i aritmetica ei de treabă, mergi mai încet! Ai grijă la pietre! Vezi că vin mașini! Privesc în urmă și îl zăresc pe străbunicul cum se grăbește pentru a mă ajunge din urmă.

— Străbunule, ce este dragostea? Bicicletă lângă bicicletă, privim amândoi înainte.

— Dragostea?

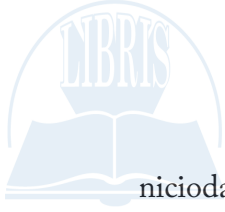
— Da, dragostea.

— Dragostea... Iubirea are nenumărate nuanțe: este întotdeauna frumoasă. Iubești atunci când cineva te face să zâmbești, să fii bucuros și ai face orice pentru a-l ajuta la rândul tău.

— Atunci eu iubesc acest coltuc de pâine! Iubesc acești pomi, această stradă, aceste păsări, acest sat. Le iubesc pentru că mă fac fericită! Și te iubesc pe tine, pe străbunica, pe sora mea, pe părinții mei, pe toți! Am strigat după el și am început să dau repede din pedale. Da, eram fericită și n-aveam griji. Mă simțeam bine, deși, ca orice copil, aveam momente în care vedeam vacanțele la țară ca pe o obligație. Câteodată mă supăram pe mama, plângeam atunci când pleca și așteptam ziua în care se va întoarce.

Dintr-odată, revin în prezent. Melodia de la radio, *Smiley – Acasă*, mă aduce cu picioarele pe pământ. O realitate minunată. Ce bine mă simt! Văd porțile verzi înrămate cu un gard alb, ce stă obosit după atâtea furtuni și zile grele. În timp ce parchez, caut cu privirea un suflet plâpând, cu basma neagră – pentru că „acum sunt femeie bătrână”, cum spune străbunica – și ochi blânzi.

Opresc mașina. Mama deschide portiera și se îndreaptă către poartă. O deschide și deja recunosc sunetul: pentru că străbunicii mei nu au avut

niciodată o sonerie, știam că a venit cineva când auzeam acel sunet puternic, poarta ce se izbea înapoi de gard.

Timpul trece, oamenii dragi îmbătrânesc, noi ne mințim crezând că suntem nemuritori și trăim zilele uitând că viața este o simplă călătorie cu bilet fără drept de ramburs. Urcăm în tren și tot ce putem face este să ne bucurăm de peisaj. Nu putem coborî, trebuie să continuăm, chiar dacă pe drum pierdem oameni dragi. Deși ne este greu, încercăm să mergem înainte. Păstrăm în suflet amintiri de care ne agățăm în momentele grele, atunci când totul ni se pare fără sens, când parcă suntem ai nimănu și totul se năruie sub ochii noștri. Atunci când lucrurile parcă alunecă la vale, este important să avem de ce ne agăța: de amintiri, de cuvintele oamenilor dragi, de vise, de orice ne poate oferi speranță și încredere că totul se va rezolva.

— Străbunica!!! Ce faci?

Am îmbrățișat-o cu multă fericire. O mână de om. Parcă era un copil, plătând și fragil. Anii se citesc pe chipul ei obosit. Pielea îi este albă, cu mici alunițe ce-i împodobesc obraji, ochii sunt albaștri ca cerul și mici, buzele subțiri îmi încălzesc sufletul cu un zâmbet. Capotul ascunde o talie subțire-subțire.

— Vai, ce subțirică ești! Îi zic, privind-o cu emoție și dragoste.

— Lasă că așa e bine! Tu ești cam durdulie, să vede că Italia îți prinde bine! Pune mâinile în șold și îmi face o analiză mai ceva ca la doctor.

Am început să râd. Când eram mică, ori eram prea pricăjită ori eram prea rotunjică. Atunci când străbunica îmi spunea că sunt mai grăsuță, îmi imaginam una din gogoșile ei rotunde-rotunde. Străbunicii, bunicii, niciodată nu sunt mulțumiți de felul în care mâncăm. Deși la început mă supăram, într-o zi mama mi-a explicat că pentru străbunicii mei, oameni care au muncit întotdeauna pe câmp, sub soare, făcând efort, hrana era ceva necesar. Da, mâncarea bunicilor sau a străbunicilor este întotdeauna mai bună, mai gustoasă și are un gust special, gust de răsfăț.

— Hai să ne așezăm! Hai să ne povestim! Ia zi-mi, mamă, ce mai faci? Spuse mama într-un suflăt. I-am citit bucuria pe chip și am decis să le las singure. Ochii mei erau ca un aparat foto. Voiam să capturez fiecare colțișor, fiecare moment.

Străbunicul plecase dintre noi cu doi ani în urmă; într-o zi de martie, când primăvara bătea la fereastră, a decis că era momentul. Fără să-și dea seama, a închis ochii și a plecat către o lume liniștită, mai puțin aglomerată și mai bună. Nu eram pregătită. Nu mai fusesem la înmormântări și el pentru mine era nemuritor. Vestea a venit ca un val rece de emoții,

de lacrimi și păreri de rău. Da, mă simțeam vinovată. Fiind plecată, rareori ajungeam în țară, mai ales la străbunici. Vizitele erau din ce în ce mai rare, iar în ultimul an abia ne mai recunoștea. Mă temeam ca el să mă fi uitat și evitam să accept faptul că în timp ce eu savuram fiecare clipă a tinereții mele, descopeream locuri noi și învățam din trăiri, timpul lui se scurgea într-o clepsidră aurie, zilele îi alunecau ca nisipul, mult prea repede.

Întotdeauna am fost mândră de străbunicii mei: deși au avut o educație cât se poate de simplă, prin muncă și perseverență au reușit să-și clădească o casă.

— Maria, vezi casa asta? Nu este construită din noroi! Nu, dom'le, e clădită cu cărămizi! Oi fi eu țăran, dar totuși! Am vrut casă din cărămizi și uite, o frumusețe!

Casa străbunilor se află la colțul străzii: două porți, ambele verzi, îndesate într-un gard alb, ce trebuie vopsit din când în când. În fața porții, câțiva pomi și câteva flori. Cum deschizi poarta simplă și strâmtă, zărești o casă simplă, dar colorată. Cu ziduri mov-palid și borduri colorate ca florile de liliac, geamuri mici din lemn bătut de vânt și ploi, împodobită cu decorațiuni modeste ce-i oferă o alură de liniște și romantism, casa străbunilor se ascunde printre crengi de viță-de-vie agățate de tuburi de fier ca și cum ar fi singura lor șansă de a

supraviețui. Cum te îndrepti spre curte, poți vedea pe stânga o mică grădină, locul meu preferat în timpul primăverii: când zăpada abia se topește și cerul încă pare greu și fumuriu, aici te poți simți mai aproape de tot ce este frumos. Sub picioarele tale apar ghiociei curajoși și, după ceva vreme, se ridică mândre și colorate, un pumn de lalele, care mai de care mai făloasă.

O pătură de lalele galbene apar în fața mea. Mă bucur ca un copil și strig:

— Vai, dar câte lalele! Dumneata când ai avut timp să plantezi și flori? Strig în gura mare, să mă audă și vecinii de bucurie.

Zâmbeam. Ce bine că am decis să vin cu mama. Aveam nevoie de o călătorie în timp, să mă redescopăr, să înțeleg ce vreau de la viață, dacă am luat o decizie bună.

Căutăm sufletul pereche în neștire. Iubim oameni, sfârșim relații, trecem unii pe lângă alții și n-avem certitudinea că există undeva în lume sufletul nostru pereche. Dacă am pierdut omul vieții mele din disperarea de a găsi dragostea din tinerețe, acel sentiment sublim și simplu, acei fluturi în stomac ce nu te lasă să dormi, să mănânci sau să faci orice altceva în afară de a te gândi la persoana iubită.

Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine? Fug de iubire și acum mă ascund în grădina străbunicii ca

o copilă ce-și dorește doar puțină liniște. Îmi simt sufletul atât de greu, amărât și secăt. Orice aș face, nimic nu este suficient. De ce nu mă mai las dusă de val? Unde mi-a fugit naivitatea?

Scot telefonul din geacă: niciun mesaj. Mai bine așa. Sau poate nu?

Mă opresc în fața scărilor. Cândva le urcam în grabă, căutându-l pe străbunicul, care la ora asta își făcea siesta. Mă descălț de bascheți. Am decis să mă îmbrac cât mai comod pentru drum: o pereche de blugi și o bluză albastră, o geacă neagră ca abanosul. Îmi așez bascheții lângă papucii străbunicului: deși erau extrem de ieftini și ușor de găsit, erau papucii mei preferați. Moi și comozi. Chiar dacă piciorul meu ar fi intrat în ei de vreo două ori și deseori mă împiedicam, nu-mi păsa!

— Mărie, iar ai plecat cu papucii mei! Treci încoace și adu-mi papucii! striga de pe prispă în timp ce eu încercam să merg cât mai repede pentru a ajunge la el. Mergeam și râdeam. Știam că nu este supărat.

Am poftă de ceva dulce. Mă îndrept grăbită către dulapul în care străbunica ținea bomboanele străbunicului Ion. Lui îi plăceau bomboanele. Întotdeauna avea un pachet de mentosane sau bomboane cu gust de fructe.

Curioasă și pregătită pentru o dezamăgire,

deschid dulapul de culoarea cerului: într-un colț, bomboanele preferate ale străbunicului. În dreapta, câteva eugenii și în mijloc o pungă de biscuiți *Petit*, preferații mei. Am respirat adânc. Liniște. Străbunicul Ion era acolo. Am luat două bomboane: una pentru acum, una pentru mai târziu. Mă așez pe pat, închid ochii și visez:

— Toate bomboanele astea sunt pentru noi? am întrebat așezându-mă în poalele lui, strângând în palme un pumn de bomboane furate din dulap.

— Sunt pentru voi. Vrei o eugenie? m-a întrebat întinzând mâna către ziarul așezat pe scaunul de lângă pat.

— Nu, nu. Este suficientă bomboana. Mă așez în mijlocul patului, savurând acel gust de fructe și copilărie.

— Da ce stai așa, ca turcii? Uite cum stă, Leano! Parcă nu-i româncă... ci turcă! Își ia ziarul și trânteste ochelarii cu lentile groase pe nasul subțirel.

Întotdeauna m-am întrebat din ce motiv un om atât de citit și curios nu a simțit nevoia de a avea o noptieră. Pasiunea pentru scris, fără să realizez, a apărut când stăteam la țară. Străbunicul era un bun cititor și ascultător: după-amiaza ascultam împreună Radio România Actualități.

Ridic privirea și văd casetofonul: îi lipsesc câteva

bucăți, ca și sufletului meu. Primăvara lui Vivaldi. Știrile zilei. Eu și străbunicul întinși pe patul înalt, care cândva mi se părea imens, iar acum parcă este prea mic pentru mine. Străbunicul Ion citea ziarul de când mă știam. Își așeza cu atenție ochelarii pe nas și se transforma. Deși crescuse la țară, îi plăcea lectura, își dorea să fie informat și să învețe lucruri noi. Adora șahul deși se mai lăsa convins de străbunica la un joc de cărți. Trecut printr-un război, căpos și glumeț, străbunicul Ion știa cum să te facă să râzi.

Privesc mai atent: obiectele străbunicului încă erau acolo. Praful nu se așezase peste ele: străbunica încă le mai curăța, așa cum făcea de obicei când eram mai mică. Într-un colț zăresc Biblia și rația de medicamente pe care străbunica Elena trebuie să le ia cu acuratețe. La un moment dat doar asta ne mai rămâne: luptăm pentru sănătate folosind știința și ne rugăm pentru a ne clădi speranțe. În colțul camerei stă dreaptă și strălucitoare soba cu ochiuri mari: îmi amintesc iernile în care ne strângeam toți în camera străbunicilor pentru a ne încălzi și adormeam îngrămădiți. Era sobă și în camera noastră, dar era mai bine în acea cămăruță unde respiram dragoste și miros de supă caldă. La sfârșit de vară porumbul se făcea bobite și cocenii erau strânși cu atenție. Iarna aceștia ne încălzeau pielea în timp ce sufletul ne era încălzit de iubirea străbunicilor.

Mă îndrept către camera în care noi, copiii, nepoții sau strănepoții, dormeam atunci când veneam în vacanță. Înainte de a deschide ușa, realizez că acea perdeluță albă, din dantelă, a rămas neschimbată. Lucrurile nu îmbătrânesc. Ele n-au viață. Sunt protejate de durere. O dau la o parte și lipesc nasul de geamul puțin zgâriat.

— Leano, hai să le trezim! Tu-i aritmetica ei de treabă, este ora zece și ceva. Dacă sunt bolnave? Dacă au pățit ceva? Dacă nu mai respiră? Ori au fost la discotecă azi-noapte? Zăresc umbra unei pălării ce se plimbă prin fața ușii.

— E-te na, au fost la discotecă. Sunt și ele obosite, mai lasă-le să doarmă. Sunt și ele tinere, Nelule. Lasă-le să doarmă!

Aproape în fiecare zi, stăteau în fața ușii de la cameră, pentru a prinde curaj și a intra în cameră. Printre vorbele lor, deschideam ochii și mă lua dorul de părinții mei, de acasă. Apoi îi vedeam zâmbind, cu obraji roșii după atâta treabă și mă simțeam cel mai norocos om.

Două pături, o sobă, un televizor bătrân și zgomotos, câteva icoane și un fotoliu acoperit cu o pătură roșie ornată cu broderie albă. Totul neschimbat. Două tablouri. Tabloul meu preferat. Câteva domnițe lângă un râu. Mi le-am imaginat de nenumărate ori: fie vorbeau, fie citeau, fie abia

se cunoscuseră. Seara, înainte de a adormi, visam cu ochii deschiși.

Paturile deja pregătite cu pături groase și lenjerie colorată, erau despărțite de o măsuță mică. Nu o mai văzusem până atunci. Pe ea se afla o valiză, simplă, decorată cu capse ruginite. Părea nefolosită.

Ușa se închide de la curent, iar eu tresar. Casa mare.

Casa străbunicilor este destul de mare. În afara celor două camere, există un loc pe care îl numim casa mare. La țară, casa mare este locul în care se țin hainele, obiectele nefolosite sau lucrurile prețioase. Deschid ușa. Întotdeauna m-am temut de această parte a casei: în imaginația mea de copil, această parte a casei era locuită de fantome și monștri. Mă doboară un parfum intens de flori de tei. Mă orbește lumina ce vine peste mine. Geamul este deschis. Ce ciudat. Florile de tei încep a pluti prin aer de la curent și ușa se închide în spatele meu, trântindu-se. Peretele tremură, la fel ca mine.

Mă învăluie o mireasmă de flori de tei, mă simt protejată: parcă două brațe mă strâng puternic și îmi spun: Tu ești puternică! Tu ești specială! Dumnezeu ți-a dăruit glas pentru a spune ceea ce gândești! Vei iubi din nou, Maria! Chiar dacă nu ești bine, chiar dacă îți plânge sufletul, rupt în bucăți, chiar dacă te apasă nenumărate gânduri, chiar dacă surâzi și spui

că ești bine, doar tu știi câte greutateți ai înfruntat și câte momente grele ai depășit. Iubește-te. Doar așa vei învăța să iubești din nou. Iartă-te, ești un simplu om într-o lume prea mare.

Fiecare femeie păstrează în sufletul ei chipul primului iubit. Prima dragoste rămâne pentru ea ca o comoară ascunsă ce nu poate fi atinsă de nimeni. Fiecare dintre noi a plâns din dragoste, a stat câteva zile ascuns, a suferit, a dăruit și mai ales, s-a îndrăgostit nebunește. Prima dragoste rămâne întotdeauna ca un moment sublim, dar în sufletul fiecărei femei există o speranță: că va exista o iubire mai mare, care să-i umple un gol lăsat cândva. Prima iubire îți dă lumea peste cap. Un univers clădit cu răbdare și multă grijă: apare un om oarecare și îți dă totul peste cap.

Florența, Italia, 2006

MARIA

Am închis ochii, dar n-am reușit, lacrimile au alunecat pe obraz, mi-au atins buzele și mi-au scaldat sufletul. Am încercat să rezist, să mă ridic, să mă conving că n-am nimic, că totul este bine, că nu există probleme și greutateți peste care n-aș putea trece. Așa sunt eu, îmi golesc sufletul de greutateți prin lacrimi.

— Scuză-mă, dar trebuie să plec. Ai grijă, mi-a scris grăbit. Ceea ce mă atrăgea la Vlad, deși câteodată era egoist, era misterul ce se rotea în jurul lui. Apărea și dispărea. Era al meu, nu mai era al meu.

Chipul îi dispăruse de pe ecran, dar cuvintele lui încă mai săpau în sufletul meu. Îmi plăcea Vlad. Îmi plăceau nopțile petrecute stând de vorbă la telefon sau pe Messenger. Acela era locul nostru iar cuvântul prietenie devenise prea strâmt pentru sentimentele mele. Greșisem, într-adevăr. I-am

servit sentimentele mele pe o farfurie de argint, iar el a refuzat să mă asculte. Trebuie să accept ideea, să mă mulțumesc cu o simplă amiciție. Urma să fiu prietena lui cea mai bună, singurul mod de a-l păstra în viața mea. Nu-mi păsa. Riscam să fiu un spectator, deși îmi doream din răspuțeri să fiu personajul principal. Nu aveam arme pentru a lupta. Mă simțeam neputincioasă, deloc frumoasă și nedorită. Totul fusese în zadar. Riscasem tot spunându-i ceea ce simt: cu câteva minute înainte credeam că vom fi împreună, iar acum eram doar eu, lacrimile mele și întunericul.

Totul era în mintea mea. Eram doar o prietenă și atât.

A doua zi eram din nou acolo, *online*, așteptându-l. Nu apărea, iar eu începusem deja să mă îngrijorez. Unde dispăruse? Nu-i cerusem numărul de telefon până atunci și, așteptând, am decis să intru pe mIRC, poate cineva știe despre el. El era acolo. Știa că îl aștept și se ascundea de mine. Pentru că-i spusese ceea ce simt? Asta primești atunci când vrei să oferi mai mult?

Nu îi voi scrie, așa am decis. Voi aștepta. Acum este rândul meu. Pentru prima dată simt că iubesc și primesc în schimb doar indiferență.

„Nu vreau să distrug această prietenie”, îmi răsuna în minte. M-am simțit rănită. Urma să-i

fiu amică și nu știam cum voi reuși să uit acele sentimente, să alung acei fluturi din stomac și să nu mă mai simt dată la o parte. Eu nu eram pentru el și, probabil, el nu era pentru mine. Eu, în Italia, el, în România. Deși eram o tânără adolescentă, eram destul de matură în gândire. Crescusem mai mult printre femei, prietene ale mamei mele, verișoare sau mătuși. Ascultasem nenumărate povești de viață, ajunsesem să ghicesc sfârșitul înainte de a-l asculta. Nu credeam în basme, dar, în secret, visam la o iubire specială.

<vLaD>: Servus, ce faci?

În acel moment, inima mea era bună de strâns cu fărâșul. Nu-mi mai simțeam pulsul, abia respiram și mâinile pluteau în aer peste tastatură. Ce urma să zic? Sunt praf pentru că nu mă plac și eu am acești fluturi în stomac care mă hrănesc cu speranță și vise? Că preferam să mă mulțumesc cu o simplă prietenie decât să-l pierd pentru totdeauna? Că a fost atât de egoist încât s-a gândit doar cum să fugă mai repede fără a-i păsa de cum am dormit eu, de cât am plâns și cât l-am așteptat?

Decid să nu-i răspund. Până la urmă, nu e sfârșitul lumii și el nu are cum să mă tragă la răspundere pentru că oricum m-a lăsat și a plecat.

<vLaD>: Sigur ești supărată. Voiam să îmi cer scuze... Eu nu vreau să te rănesc, tu meriți o persoană care să fie acolo, lângă tine, să-ți ofere bucurie și motive pentru a zâmbi. Nu pot să mă complic acum. Este mai bine așa.

<Maria>: Asta ai vrut să-mi spui? Știu. M-ai rănit o dată, nu mai plimba cuțitul prin carne vie.

Mă sprijin de spătarul scaunului și privesc către fereastră. Decid să o deschid și respir adânc. Stelele, luna și norii erau norocoși, într-adevăr. Puteau să-l zărească, să știe de el în timp ce eu habar n-aveam, nu mai înțelegeam ce urma să se întâmple. Prima iubire lasă în urmă multe amintiri, dulci și acrișoare. Riscăm și iubim. Acesta este firul vieții.

<vLaD>: Aș vrea doar să-nțelegi că nu se poate. Este o lume virtuală. Nu te îndrăgostești pe internet. Nu știi nimic despre mine, m-ai văzut o singură dată.

Da, îl văzusem o singură dată și-mi era suficient. Nu vorbeam cu chipul lui: prin cuvintele sale înțelegeam ce fel de om este, cum gândește și care-i erau suferințele. Începusem să ascult muzica lui preferată și îmi plăcea. Asculta câte puțin din toate și eu mă mulțumeam cu prezența lui, virtuală evident.

Seara mă închideam în cameră și așteptam ca el să intre. Adormeam așteptând și de multe ori mă trezea un buzz pe Messenger: era ca o mângâiere și înțelegeam că acele discuții pentru mine deveniseră aer. Iubeam. Îl visam, îl doream lângă mine, mă imaginam pierdută în brațele lui. Nu-mi păsa. Aveam două poze și prezența lui acolo în fiecare seară.

Zilele treceau și eu sufeream în liniște. Mulți îmi spuneau că visez cai verzi pe pereți, că totul este o minciună și că trebuie să scap de acea lume virtuală. Aveau dreptate, dar ei nu știau că Vlad era medicamentul meu, omul care mă asculta și mă înțelegea. Nu mai conectasem computerul de câteva zile, mă ascundeam pur și simplu. Deși îmi doream să-i vorbesc, știam că odată intrată în acea oră, va trebui să joc. Dar nu-mi puteam bate joc de inima mea: cu sentimentele nu te joci.

Am întâlnit oameni care au străbătut străzile sufletului meu cu pași grei; în urma lor a rămas mult noroi, multă durere și dezamăgire. A trebuit să-mi vindec singură sufletul, să înțeleg, să uit și să iert. Am întâlnit oameni de la care am avut ce învăța, oameni care mi-au oferit mult într-un timp foarte scurt, suflete curate care au știut să mă asculte, persoane care mi-au colorat sufletul cu flori superbe, cu amintiri prețioase. Am cunoscut indiferența celor pe care i-am respectat

și ajutat cândva, am cunoscut păcatul minciunii, am cunoscut prietenia adevărată, am înțeles că oamenii naivi sunt cei care au de suferit, am înțeles că orice ai face pentru un om nu este suficient, atâta timp cât nu ești acolo, la momentul și locul potrivit. Nu voiam ca Vlad să fie încă un trecător prin viața mea. Nu voiam să-l pierd, nu puteam accepta acea realitate.

<vLad>: Ești? Spune ceva!

Deseori nu există cuvinte pentru a descrie în totalitate sentimentele sau senzațiile pe care le trăim. Acea combinație de litere poate exprima fericirea, dar niciodată durerea. Durerea te lasă fără cuvinte. Suferința te pune la pământ și tot ce poți face asta să stai nemișcată, să plângi cât poți și să respiri adânc.

<mAria>: Ceva.

Știam că Vlad este o fire extrem de încăpățânată: este suficient un cuvânt sau un *smiley* pentru a-l supăra. Privind conversația noastră, am înțeles că lucrurile se schimbaseră și riscam să pierdem tot.

<mAria>: Vlad, am înțeles. Caută ceea ce-ți dorești. Dacă nu vrei mai mult, eu nu te pot obliga. Te rog, pentru o perioadă, nu mă mai căuta. Credeam că te cunosc, că acele nopți petrecute stând de vorbă ți-au atins sufletul... pentru că pe al meu

tu l-ai dat peste cap. N-ai să înțelegi sufletul unei femei dacă nu o iubești cu adevărat. N-ai să înțelegi de ce plânge atât de des, de ce tace, de ce iubește necondiționat, de ce are încredere în oameni care au rănit-o. Tu nu mă iubești, deci nu poți înțelege de ce mai sunt aici, așteptând un semn din partea ta. De mi-ai spune că ai risca tot doar ca să mă poți iubi pentru totdeauna, m-aș urca în primul tren spre tine. Dar nu. Nu-mi spune că-ți pare rău. Nu poți obliga inima.

Parcă nu-mi pot opri degetele, acestea lovesc fiecare buton al tastaturii fără milă, la fel cum el mi-a rănit mie sufletul. Sunt un simplu om, un suflet de femeie, ce își dorește iubire. Oare nu merit o șansă?

<Măria>: Eu n-am să-ți cer să mă iubești, n-am să închid sentimentele noastre într-un cuvânt - relație. N-am să te caut în fiecare zi, n-am să-ți spun că am să te iubesc pentru totdeauna, n-am să te sufoc, n-am să mă rog, n-am să cerșesc iubirea ta pentru că ureau să mă simți, să simți că mă iubești cu adevărat, să te gândești la mine când ai o mie de treburi de rezolvat, să fiu primul tău gând în fiecare dimineață, dar să apreciezi că nu te sufoc, că-ți ofer libertate. Ureau să vii la mine pentru că îți place cum gândesc,

nu pentru că îți place cum arăt. Vreau să mă aștepți cum te aștept eu pe tine, nu știu dacă mâine voi mai fi aici, dar vreau să știi că pentru mine dragostea înseamnă libertate, atracție, liniște sufletească. Nu vreau să mă rănești, nu vreau să încep ceva pentru a-l termina apoi, nu vreau să am mari așteptări pentru că deja am fost acolo, deja m-am impus să uit toate șoaptele spuse, deja m-am pierdut în întuneric, dar apoi am găsit puterea de a merge înainte.

<Măria> este offline.

Pentru câteva minute, am privit ecranul computerului, imaginându-mi chipul lui Vlad în fața acelor cuvinte.

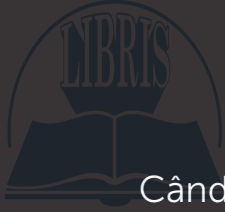
Îl iubeam, era clar. Dar sentimentele omului pe care-l iubim nu depind de noi. Mă tot întrebam dacă poți îndrăgi un om atât de mult, fără a-l întâlni vreodată. Aberant, aș fi spus acum câteva luni. Dar adevărul este că poți fi cel mai îndrăgostit om, poți renunța la aerul tău pentru acea persoană, dar atâta timp cât el nu va simți același lucru, vei lupta singur. El nu mă dorea.

Spunea că ține la mine, deși mă rănea de fiecare dată când repeta acele cuvinte: *prefer să rămânem, așa, prieteni.*

Trebuia să-l uit și mă mințeam crezând că va fi ușor. Ascusesem computerul sub pat. Urma să nu intru pe internet pentru o vreme. Era singurul mod să-l uit. Nu aveam numărul lui, nu mi-l dăduse și eu mă rușinam să-l cer. Totuși speram că mă va căuta, că îi voi lipsi și acele nopți petrecute stând de vorbă nu vor fi în zadar.

Fiecare femeie păstrează în sufletul ei chipul primului iubit. Prima dragoste rămâne pentru ea ca o comoară ascunsă ce nu poate fi atinsă de nimeni. Fiecare dintre noi a plâns din dragoste, a stat câteva zile ascuns, a suferit, a dăruit și, mai ales, s-a îndrăgostit nebunește. Prima dragoste rămâne întotdeauna un moment sublim. În sufletul fiecărei femei există o speranță: că va exista o iubire mai mare, care să-i umple un gol lăsat cândva. Acele patru litere, acel nume pentru mine era sinonim cu cuvântul IUBIRE. Și speram că într-o zi va realiza câte i-aș putea oferi, doar dacă m-ar lăsa să-l iubesc.

Când o femeie tace...
să-ți fie frică, să stai lângă ea și să-i
vorbești,
altfel vocea ta va dispărea printre
atâtea griji,
să o iei în brațe, să nu începi să strigi,
să nu acuzi fără motive,
să nu o alungi, să o strângi la pieptul
tău, să-i șoptești că orice problemă se
va rezolva,
să-i mângâi fruntea și sufletul, să-i
săruți buzele
și dacă îți va cere să pleci, tu să mai
stai, contează atât de mult pentru ea.
Femeia te va pune la încercare, îți va
spune să pleci pentru că vrea să rămâi,
îți va spune că se simte singură pentru
că vrea să stați împreună, îți va spune
că nu poate dormi pentru că vrea să
stați de vorbă. Când o femeie plânge,
să o iei în brațe. Când o femeie râde,
să râzi cu ea. Când o femeie tace, să
ai răbdare, să o întrebi cum se simte,
să nu pleci de lângă ea: atunci are cea
mai MARE nevoie de tine.

Principesa Elena, România, 2015

ELENA

Verific telefonul: niciun mesaj, niciun apel. Decid să îl las pe noptieră și să ies în grădină. Lângă bucătărie, mama spală vasele: două ligheane, unul pentru vasele murdare, celălalt pentru clătit. De ar funcționa la fel și cu sentimentele, de le-am putea curăța de minciuni și dezamăgiri, de am putea răzui sufletul de durere, totul ar fi mai simplu. Așezată pe bancă, străbunica Elena. O privesc atent: ochi albaștri ca cerul și păr lung, nins de ani. Măinile îi sunt slabe, pricăjite și pielea creață de pe chipul ei se întinde când, privindu-mă, îmi zâmbește.

— Hai lângă mine să spargem niște nuci! În ochii ei citeam acea fericire pe care o au doar copiii când au chef de boacăne. Deși mama o rugase să nu se obosească și să nu facă treabă, străbunica Elena nu putea sta într-un loc. Am decis să particip la jocul ei, neputincioasă în fața unor ochi atât de limpezi și blânzi.

— Bine, ce trebuie să fac? Mă așez pe bancă și